

BOKROS JUDIT

HETVEN ÉV, TÖBB MINT HARMINCÉVES IRODALMI BARÁTSÁGGAL

Bakonyi Istvánnak és Cserta Gábornak még sok terve van. A székesfehérvári irodalmi élet két jelentős szereplője, Bakonyi István és Cserta Gábor barátsága mögött több mint harminc év van. Mindketten idén, 2022-ben ünnepelték a 70. születésnapjukat – beszélgetésünk apropóját ez adta.

Bakonyi István és Cserta Gábor barátsága már több mint harminc éve tart – az irodalmi rendezvényeken és a hétköznapiakban is számíthatnak egymásra

Hárman ülünk a József Attila-díjas irodalomtörténész, Bakonyi István belvárosi lakásában: ő és Cserta Gábor zenész isznak egy áldomást, majd belevágunk a közös születésnap örömei, illetve az emlékek felidézésébe. Utóbbiba persze csak óvatosan, hiszen ha mindent el akarnának mesélni, akkor legalább egy hétig ott kellett volna ülnöm.

A dátumokról: mindketten 1952-ben születtek, Cserta Gábor július 18-án, Bakonyi István pedig július 30-án. Maga a születésnap összejövetel azonban a közeli dátum ellenére sem volt közös, mindkettőjüknek külön estje volt nyáron a Vörösmarty Társaságnál, illetve a Szent István Hitoktatási és Művelődési Házban. Cserta Gáborét a társaság szervezte, és mint mondta, ő nem is akart ennek egyáltalán ekkora feneket keríteni, hiszen jellemzően az irodalmi estek kísérője, és nem főszereplője. Azért persze örült, hogy gondoltak rá, és a Cserta-esten ő maga volt a középpontban, közönség pedig igen szép számmal érkezett.

Hasonlóképpen volt népszerű Bakonyi István köszöntése, amelyre három hölgy szövetkezett. Az irodalomtörténész

felesége, Tóth Ilona Farkasi Csillával és a Szent István Művelődési Ház igazgatójával, Jakubekné Ágnessel fogott össze, hogy július végén meglepetés esttel ünnepeljék Bakonyit, akinek a tiszteletére egy kiadvány is készült. Ebbe a barátok, családtagok,

pályatársak, tisztelők írtak személyes sorokat az ünnepeltnek. A rendezvényen pedig az átlagnál magasabb volt az irodalmárok, költők, írók, kritikusok egy négyzetméterre jutó száma. És természetesen – nem sokkal a saját születésnap estje után – Cserta Gábor itt is zenélt, méghozzá igazi ínycsikaként ógörögül adott

elő több éneket. Ebből is látszik e két személy jelentős szerepe a székesfehérvári kulturális, irodalmi életben, illetve életútjuk, tevékenységük összefonódása. Nade hogy is kezdődött ez? – kérdeztem a két hetvenestől. Kiderült, hogy az 1980-as évek végén, a Nagycsaládosok Országos Egyesületének megalakulása után találkoztak először, mivel négygyerekesként mindketten az alapító tagok közé tartoznak. Az országos szervezet megalakulása után Székesfehérváron is csináltak helyi csoportot, amely Németh László íróról kapta a nevét (mert ő is nagycsaládos volt). Ez aztán idővel megszűnt, illetve átalakult. Szóba került aztán még egy Confessio-est is, amely azért emlékezetes, mert Bakonyi ekkor ajánlott először verset Csertának megzenésítésre. Ez pedig történetesen éppen az én édesapám, Bokros János tanár-költő „Fölépítjük a templomot” című verse volt, amely azóta Cserta Gábor számára amolyan himnusszá vált. Ő egyébként templomi gitárosnak is tekinti magát, és kiderült: idén éppen 50 éve, hogy elkezdett zenélni a székesfehérvári Szent István-székesegyházban. Bakonyival pedig onnan kezdve kéthetente összeültek beszélgetni, hogy kivel és mely verssel érdemes foglalkozni, mit érdemes megzenésíteni. Ez nagyjából a mai napig is így van, csak más keretek között. Tehát nem feltétlenül kéthetente találkoznak, és Gábor sokszor magától is felfedez szerzőket. Ám az alapvető kapcsolódás és közös érdeklődés megmaradt. Illetve közös vonás, hogy mindketten más alkotók – költők, írók – műveinek bemutatásával, népszerűsítésével szeretnének adni valami értékeset az embereknek, mindenki a maga módján, a maga előképzettségével. Időközben pedig mindketten az újjáalakult Vörösmarty Társaság tagjai lettek, és annak eseményein rendszeresen részt vesznek, szerepelnek. Az irodalmi, kulturális kapcsolódáson túl a hétköznapiakban is számíthatnak egymásra – vallották egyöntetűen. Arról, kit hogyan érint a hetedik X betöltése, Cserta Gábor így

nyilatkozott a maga részéről:

„Világéletemben fiatalabbnak éreztem magamat egy tízzel a valós koromnál. Ez most is így van, és remélem, hogy így is marad.” Bakonyi István pedig így vélekedett: „Jó nyugdíjasnak lenni, én hét éve az

vagyok, ugyanakkor ez jelzi az idő múlását is. Ilyenkor ezzel már naponta szembenéz az ember, ám ez a dolgok rendje.”

A kerek évfordulások remélik, hogy még sokáig járhatnak együtt a zenéktől, versektől ékes irodalmi ösvényeken.